

Ve které zemi EU bych chtěla žít a pracovat

Nad životem za hranicemi naší malé milé země jsem se poprvé zamyslela ve chvíli, kdy jsem se začala zajímat o politiku. Bydlet ve státě, kde se slova jako korupce skloňují ve všech pádech, mi prostě tak nějak nepřípadalo v pořádku. Nuže dobrá, pojďme se podívat, jaké mám možnosti.

Nejdůležitější dle mého názoru je umět jazyk. Česky se domluvíme asi jen u nás či u našich východních sousedů. Anglicky bych to mohla zvládnout po téměř deseti letech povinné výuky snad už trochu na úrovni. Německy to zřejmě nepůjde tak hladce, učím se ji sice šest let, ale rozhodně nejsem schopna porozumět mluvenému slovu. Španělštinu, kterou jsem se učila půl roku, snad vážně nemusím zmiňovat.

Jak se tedy na sebe koukám, asi moc na výběr mít nebudu: Německo, Rakousko, Británie. To je trochu málo, a tak se raději pojďme pohybovat v rovině teoretické.

Otázka číslo jedna: Co bych tedy vlastně vůbec chtěla dělat? Rozumějte, prodavačku v supermarketu zvládnete z fleku téměř kdekoli, naproti tomu třeba učitel můžete být v podstatě pouze v zemi, kde pedagogiku vystudujete. Mě mé zájmy a sny zatím vedou směrem k novinářině (jak jsem již zmínila, nyní přemýšlím tak, jako by jazyková bariéra neexistovala, i když ve skutečnosti je silná a vysoká jak opevnění středověkého hradu).

Otázka číslo dvě: Který ze států EU je mi vlastně nejsympatičtější? Je to Británie se svou rozmanitou a zajímavou historií? Nebo Francie s překrásnými památkami a výborným vínem? Či Německo pro pracovitost a přesnost jeho obyvatel? A nebude to nakonec přece jen Španělsko se svou odpolední siestou a slunečným počasím? Rozhodování není jednoduché, přece jen najít snadno práci v dnešní době téměř nelze (ačkoli výjimky potvrzují pravidlo, ale to už je trochu jiné téma), a se sháněním nějakého obstojného důstojného bydlení za rozumnou cenu je to jako se známou jehlou a senem.

V Británii bych třeba problém s bydlením řešit nemusela. Před deseti lety se tam totiž odstěhoval můj otec. Ale do Londýna to má daleko a já přece nebudu pracovat v nějakém regionálním plátku, že? Nemějme malé ambice – zkusme rovnou BBC. Bylo by mě vidět, určitě bych vydělala docela balík a rozhodně bych neměla nouzi o setkání se zajímavými a významnými lidmi. Na druhou stranu, jakákoli návštěva mé stále v Česku žijící rodiny by asi vyšla docela draho, zvláště pak během pracovních dnů. Do Francie vede jediný tunel, na lodi se mi dělá špatně a letecká doprava vskutku není z nejlevnějších.

Francie mě také velice láká. Paříž, Nimes, Avignon, Provence nebo Burgundsko... Krásná města, tajemné i romantické oblasti, výborná vína, sýry... Představa sebe jako pařížské novinářky se mi docela líbí. Články bych psala v útulných kavárnách, rozhovory by nám zpestřovala vždy sklenka vína... Dobrá, dobrá, zase zpátky na zem. Stejně jako v ostatních evropských hlavních městech, ani v Paříži by nebylo jistě snadné najít bydlení. Navíc (ať je má představa reálnější), francouzsky bych se zřejmě v životě nenaučila. Že n' párl pa frrrrrrancééé.

Se svou vrozenou pečlivostí, kterou se mi ovšem poměrně úspěšně daří v sobě během studia dusit, bych jistě zapadla mezi Němce. Jejich stát prý drží nad vodou Evropskou ekonomiku, kancléřka je rozhodná a rázná osoba (navíc žena ve vedení státu, to na našem kontinentě není příliš častá situace). Je to také blízko od naší České kotliny. Jazyk bych se možná časem taky lépe doučila a třeba by se mi v Německu zalíbilo.

Nebo nakonec nebudme troškaři, pojďme se podívat rovnou na prosluněný jih. Temperamentní Španělé, ovšem s mírným sklonem k lenosti a odkládání povinností. Odpolední siesty by mi sice vyhovovaly, ale mateřskou jen čtyři měsíce nebo mizerný důchod už bych asi trochu řešila. Ale jak melodicky zní v uších španělština... Kdykoli někoho slyším tímto jazykem mluvit, jako kdybych poslouchala španělskou kytaru a kastaněty, jako kdybych viděla barevné sukně a šátky tanečnic flamenga.

Nakonec ale možná přese všechna lákadla cizích zemí zůstanu natrvalo u nás v Česku. Sice si moc přeju poznat co nejvíce ze starého kontinentu, zavítat do všech možných zajímavých míst, ochutnat místní kuchyni, pochopit zdejší kulturu a zvyky, ale stejně vím, že jako novinářce mi bude nejlépe tady. Vždyť se žádným jiným jazykem se nedá tak skvěle kouzlit jako s češtinou.

Karolína Staňková, VII.O